

1) Sygn. akt X GC 6/14

2)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSO Iwona Wańczura

Protokolant Katarzyna Bocian

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 roku w Gliwicach

na rozprawie

z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w C.**

przeciwko : **M. B.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w C. kwotę 147.155,06 zł (sto czterdzieści siedem tysięcy sto pięćdziesiąt pięć 6/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od kwot

- 130.194,44 zł (sto trzydzieści tysięcy sto dziewięćdziesiąt cztery 44/100 złote) od 8.11.2013r.

- 16.960,62 zł (szesnaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt 62/100 złotych) od 28.11.2013r. ;

2. w pozostałej części oddala powództwo;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11.064 zł (jedenaście tysięcy sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X GC 6/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 28 listopada 2013 roku powódka (...) Spółka Akcyjna

w C. domagała się zasądzenia od pozwanego M. B. kwoty 148 938,97 zł

z odsetkami ustawowymi od kwoty 130.194,44 zł od dnia 8 listopada do dnia zapłaty oraz od kwoty 18.744, 53 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Na uzasadnienie swojego roszczenia powódka wskazała, iż pozwany zakupił u cedenta R. G. (1) słomę, a w związku z jej dostarczeniem zostały wystawione faktury VAT – z dnia 18 września 2012 roku na kwotę 66.238,34 zł oraz z dnia 15 października 2012 roku na kwotę 98.956,10 zł. Pozwany uregulował jedynie część należności, tj. łącznie w kwocie 35.000 zł.

W dniu 20 marca 2013 roku pomiędzy stronami zawarte zostało porozumienie, w którym pozwany uznał swój dług, a płatność została rozłożona na raty. Wobec braku płatności dług stał się wymagalny w całości. Umową cesji powódka nabyła od cedenta R. G. (1) wierzytelność wobec pozwanego w kwocie 130 194,44 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wskazał, iż cedent nie wykonał należycie zobowiązania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poprzednik prawny powódki – R. G. (1), sprzedał pozwanemu towar w postaci słomy, za który wystawił faktury VAT – nr (...) z dnia 4 września 2012 roku na kwotę 66 238,24 zł z terminem płatności na dzień 18 września 2012 roku oraz nr (...) z dnia 1 października 2012 roku na kwotę 98 956,10 zł z terminem płatności na dzień 15 października 2012 roku. Pozwany odbierał towar, nie zgłaszając na piśmie żadnych uwag co do jego jakości (dowód: faktury k. 18-19, dowody Wz k. 20-24, zeznania świadka R. G. (1) e-protokół z dnia 3.07.2014 roku min 5:16-11:48, zeznania pozwanego e-protokół z dnia 4.09.2014 roku min 6:31-19:57).

Pozwany dokonał częściowego uregulowania zadłużenia, uiszczając na rachunek bankowy cedenta kwotę 20.000 zł w dniu 23 października 2012 roku oraz 15.000 zł w dniu 26 października 2012 roku tytułem faktury VAT nr (...) (okoliczność bezsporna).

Umową spłaty zadłużenia z dnia 20 marca 2013 roku pozwany oświadczył, iż posiada wobec wierzyciela dług w kwocie 130.657,97 zł. Potwierdził także, iż kupił od wierzyciela słomę, którą otrzymał i bez zastrzeżeń przyjął (dowód: umowa k. 25-26).

Umową cesji z dnia 4 listopada 2013 roku R. G. (2) przelał wszystkie prawa do wskazanej wierzytelności na powódkę (dowód: cesja k. 27).

Powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 130.194,44 zł pismem z dnia 5 listopada 2013 roku (dowód: pismo z dnia 5.11.2013 roku k. 28)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, których prawdziwość i autentyczność nie budzą wątpliwości, tym bardziej, że ich wiarygodność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

W zakresie zeznań strony pozwanej, Sąd oparł na nich swojego ustalenia faktyczne jedynie w części w jakiej znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Pozwany wskazywał, iż dostarczona mu słoma była niezgodna z umową – zbyt wilgotna, lecz na potwierdzenie tychże twierdzeń, a także okoliczności, iż zgłaszał zastrzeżenia w tym zakresie, nie przedstawił żadnych dowodów, wobec czego jego zeznania, nie mogły stać się postawą ustaleń Sądu.

Sąd zważył:

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży jest umową zobowiązującą, a zapłata ceny i wydanie towaru są obowiązkami stron tej umowy, powstającymi z chwilą zawarcia umowy. Umowa sprzedaży stanowi konstrukcję umowy wzajemnej, ma więc do niej zastosowanie zasada jednoczesnego spełniania świadczeń, w razie braku innych postanowień stron, wypływająca z treści art. 488 k.c.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował, iż współpracował z poprzednikiem prawnym powódki, zawierał z nim umowy sprzedaży słomy, potwierdził także, iż łączyły go umowy sprzedaży, będące przedmiotem niniejszego postępowania. Wydanie towarów przez poprzednika prawnego powódki następowało według wystawianych przez nią faktur, a kupujący był obowiązany uiścić cenę za przyjęty towar w terminie określonym każdorazowo w fakturach. Powódka na potwierdzenie zasadności swoich roszczeń przedstawiła także dowody Wz, dokumentujące odbiór towaru

przez pozwanego, na których brak zastrzeżeń co do jakości odebranego towaru. Kluczowe znaczenie ma także przedłożona umowa, w której pozwany uznał dług w wysokości 130.657,97 zł i zobowiązał się do jego spłaty.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia zatem w pełni roszczenie powódki. Pozwany poza tym, że wskazał, iż poprzednik prawny powódki nie wykonał należycie zobowiązania wynikającego z umowy nie uzasadnił swojego stanowiska, nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie swojego stanowiska, nie złożył żadnych wniosków dowodowych. Pozwany nie zdołał wykazać, aby dostarczony przez poprzednika prawnego powódki towar był wadliwy, nie przedstawił dowodów na okoliczność, aby zgłaszał ustnie czy telefonicznie jakiegokolwiek zastrzeżenia, nie potrafił także wykazać, aby zawarta w dniu 20 marca 2013 roku umowa, w której uznał swój dług została zawarta pod wpływem błędu, groźby czy też obarczona innymi wadami oświadczeń woli. Zgodnie z art. 299 k.p.c. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron, co w niniejszej sprawie uczynił z uwagi na inicjatywę dowodową pozwanego w tym zakresie. Zeznania pozwanego nie dostarczyły jednak podstaw do uznania jego zarzutów za zasadne. Pozwany nie sprostał zatem obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c, zgodnie z którym strony są obowiązane przedstawić dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Z uwagi na powyższe należało uznać powództwo w zakresie należności głównej w całości za zasadne w oparciu o art. 535 k.c. O odsetkach od roszczenia głównego orzeczono w oparciu o art. 481 k.c. i 359 k.c. i zasądzono je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 8 listopada 2013 roku, tj. od dnia przypadającego po dniu skalkulowania odsetek skapitalizowanych od kwoty głównej.

W zakresie żądania odsetek skapitalizowanych, obliczonych na dzień 7 listopada 2013 roku, Sąd dokonał ich przeliczenia, uzyskując kwotę 16.960,62 zł, którą to kwotę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu (art.482§1 k.c.) także zasądził od pozwanego.

W porównaniu z „kalkulacją odsetek z dnia 7 listopada 2013 roku”, przedstawioną przez powódkę (k.33) uzyskano bowiem kolejno kwoty odsetek: 278,08 zł, 226,44 zł, 4 194 zł i 12 262,10 zł.

W zakresie żądania odsetek skapitalizowanych, wskazanych w kwocie wyższej, niż ta wynikająca z prawidłowych działań matematycznych, powództwo oddalono.

Uznając, iż powódka utrzymała się ze swoim roszczeniem prawie w całości, Sąd orzekł o kosztach na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi w całości stronę pozwaną. Na koszty te w niniejszej sprawie złożyły się opłata od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie reprezentującego powódkę pełnomocnika w wysokości wynikającej z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W tym stanie, w oparciu o przywołane przepisy prawa Sąd orzekł jak w sentencji.

SSO Iwona Wańczura